

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 172/2022
26.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Невенке Важић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ремецки Горана, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 219/2020 од 14.06.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 799/21 од 16.11.2021. године, у седници већа одржаној дана 26.04.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ремецки Горана, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 219/2020 од 14.06.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 799/21 од 16.11.2021. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 219/2020 од 14.06.2021. године године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ, за која му је суд претходно утврдио појединачне казне затвора у трајању од по 1 године и 2 месеца, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 године и 2 месеца, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 22.03.2019. године до 09.07.2020. године. Истом пресудом, окривљени је на основу члана 264. став 1. ЗКП обавезан да накнади трошкове кривичног поступка, ближе опредељене у изреци пресуде, у укупном износу од 44.893,00 динара, у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је на основу члана 264. став 4. ЗКП ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка који се односе на довођење окривљеног на главни претрес и судског паушала. Оштећене су ради остваривања имовинскоправног захтева упућене на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 799/21 од 16.11.2021. године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Новом Саду К 219/2020 од 14.06.2021. године преиначена у делу одлуке о трошковима поступка, тако што је Апелациони суд окривљеног АА на основу члана 264. став 4. ЗКП ослободио дужности накнаде трошкова кривичног поступка у целини, док је жалба браниоца окривљеног у преосталом делу одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Ремецки Горан, због повреде закона, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости као основан и сагласно члану 492. став 1. тачка 1) или 2) ЗКП донесе на закону засновану одлуку.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, с'обзиром да се пресуда заснива на доказу на коме се не може заснивати и као незаконити доказ означава извештај Центра за социјални рад, јер је испитивање сведока оштећених у просторијама полиције од стране дежурне раднице Центра за социјални рад, обављено без претходно испуњених свих неопходних услова предвиђених чланом 94. став 2, чл. 103. и 104. ЗКП.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, изнети наводи захтева за заштиту законитости се не могу прихватити као основани, а из следећих разлога:

Одредбом члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП прописано је да је „исправа“ сваки предмет или рачунарски податак који је подобан или одређен да служи као доказ чињенице које се утврђују у поступку (члан 83. став 1. и 2.).

Чланом 7. став 1. Закона о спречавању насиља у породици прописано је да су за спречавање насиља у породици и пружање заштите и подршке жртвама насиља у породици и жртвама кривичних дела одређених овим законом надлежни полиција, јавна тужилаштва, судови опште надлежности и прекршајни судови, као надлежни државни органи и центри за социјални рад, као установе.

По налажењу овог суда, извештај Центра за социјални рад сачињен је од стране овлашћене институције коју оснива Република Србија, Аутономна покрајина Војводина - Центар за социјални рад Града Новог Сада и стручног тима у саставу ББ и

ВВ, у складу са одредбама Породичног закона и Правилника о организацији и нормативима и стандардима рада Центра за социјални рад, који сам по себи, нити по начину прибављања није у супротности са Закоником о кривичном поступку. При томе, овај извештај сачињен је у поступку заштите од насиља ГГ и њених шесторо малолетне деце и интервенције у оквиру Тима за спречавање насиља у породици и пружању подршке жртвама насиља Центра за социјални рад Града Новог Сада, а сам налаз је рађен на основу анализе постојеће документације у досијеу, обављених разговора са супружником и са децом, са сваким понаособ, опсервацијом истих, стручне процене тимских и супервизијских консултација. Такође, наведени извештај урађен је и на основу службене белешке од 23.03.2019. године, коју је сачинио дежурни радник Центра за социјални рад ББ, која је дана 22.03.2019. године, као дежурни радник Центра за социјални рад Града Новог Сада интервенисала по позиву ПС ... по пријави сумње на насиље над малолетном ДД и ЂЂ, обзиром да се полицији обратила Основна школа „ЕЕ“ из ..., јер се малолетна ЂЂ поверила учитељици ЖЖ да су сестра и она изложене насиљу од стране оца.

Имајући у виду да је предметни извештај Центра за социјални рад сачињен од стране стручног лица и у свему према правилима струке и представља исправу издату од стране надлежног државног органа у законом прописаној процедури, која је у смислу члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП подобна да се користи у кривичном поступку, то наведени доказ не представља незаконит доказ у смислу навода захтева за заштиту законитости, посебно имајући у виду да управо из напред цитиране одредбе Закона о спречавању насиља у породици (члан 7.), произилазе овлашћења у погледу сачињавања извештаја овог органа као мишљења у поступку процене ризика непосредне опасности од насиља у породици.

Стога Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца окривљеног да су правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, односно да се правноснажне пресуде заснивају на незаконитом доказу.

Поред изнетог, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости нумерише и повреде закона из члана 407., 82., 84. и 94. став 2., 103., 104., 16. став 2., 440. став 1. и 2. и 441. став 1. ЗКП, а које повреде закона образлаже на тај начин што оспорава механизам настанка повреда код оштећених, указује на чињеницу да је окривљени у току поступка опозвао своје признање, износи сопствену оцену исказа сведока, налаза и мишљења судских вештака...

Међутим, повреде закона из члана 407., 82., 84. и 94. став 2., 103., 104., 16. став 2., 440. став 1. и 2. и 441. став 1. ЗКП, сходно одредбама члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног касационог суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни касациони суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у напред наведеном делу, оценио као недозвољен.

Са изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић